

человѣкъ не се съгласи и хубаво направи, защото ако останѣхме тамъ щѣхме да бждемъ засипани и погребени отъ снѣговетѣ. Съ голѣми усилия достигнахме до войнишкитѣ землянки при сегашния „Спасителенъ домъ“. Едвамъ се намѣри мѣсто между войницитѣ за да се прибере и подслони другаря ми съ семейството си, а азъ намѣрихъ една празна, полусѣборена землянка, състояща само отъ два склона, а другитѣ две срещуположни страни (входоветѣ) бѣха отворени и снѣжния вѣтъръ отъ едната страна влизаше, отъ другата излизаше. Свряхъ се подъ единъ склонъ, по-близо до земята за да се защита отъ вѣтърътъ, до колкото бѣше възможно. Бѣше минало полунощъ. Не искахъ да заспя, ако и да ме измъчваше съня, защото знаѣхъ, че това е признание на заръзване. Съ голѣми усилия дочакахъ до като се малко зазори и заедно съ други, като мене бързащи, спуснахме се благополучно въ Розовата долина.

Въ Ст.-Загора намѣрихъ всичко неузнаваемо. Градътъ опожаренъ. Останали оцѣлѣли по краищата само нѣколко малки квартали и то най-беднитѣ, Много граждани вече се бѣха върнали и това малко число къщи бѣше вече запълнено, а щѣха да пристигатъ още толкова много хора. До като турскитѣ войски сж били още тукъ, частъ отъ турското население е живѣло въ градътъ, защото намѣрихме въ нѣкои къщи въ „новата махала“ приготвеното отъ тѣхъ (по гроздоберъ) хардалиѣ и петмезъ. Обиколихъ мѣстото на нашата къща; всичко изгорѣло и едвамъ се познава какво е било. Всички голѣми камъни и каменни корита бѣха обрънати за да копаятъ и търсятъ закопани богатства. Сжщо кладенеца претърсванъ съ сжщата цѣль. Отъ всичкото ни имущество можахъ да намѣря само една сребърна лъжичка отъ приборъ за сладко и тя бѣше горѣла и по нея имаше прилепено разтопено кюлчѣ. Научихъ се, че въ Одринъ били живи майка ми и сестра ми съ детето си. Тжжно ми бѣше да оставамъ по-вече въ Ст.-Загора, където намѣрихъ и доброволца отъ 4. рота Стефанъ Тошевъ, сжщо дошелъ въ отпускъ и се наговорихме да се върнемъ въ дружината, като пътуваме заедно. При пристигането ни въ с. Хасътъ (между Казанлъкъ и Шипка), селени ни предупредиха, че времето на Балкана е много лошо, има снѣжна виелица и не е възможно да се мине. Бѣхме принудени да чахаме два дни и следъ това си отпътувахме. Въ Търново разказахъ на брата си за всичко каквото бѣхъ научилъ за майка си и сестра си и той се реши да замине за Одринъ, да ги намѣри и доведе въ Ст.-Загора. Не много следъ това, азъ получихъ въ дружината едно писмо отъ сестра си отъ Одринъ. Тѣ научили подробности за мене отъ наши съграждани, които били отишли въ Одринъ да търсятъ своитѣ близки. — Ахъ! Това писмо! Колко ценно бѣше за мене! Отъ всичко само то ми